

Škofjeloški

PROSVETNI LIST

LETO I.

ŠTEV. 4

SEZONA 1952-53

DRAMSKA DRUŽINA GIMNAZIJE

M. Maeterlinck:

STILMONDSKI ŽUPAN

Premiera februarja 1953

Ljudska knjižnica v Škofji Loki

Maurice Maeterlinck

STILMONDSKI ŽUPAN

Drama v treh dejanjih

Režiser: Peter Jamnik

Inšpicient: Jože Eržen

Župan Ciril von Belle	Peter Jamnik
Isabela, njegova hči	Zalka Kemperletova
Floris, njegov sin	Jože Eržen
Komandant baron von Rochov	Miloš Mitič
Poročnik Oton Hillmer, županov zet	Jože Demšar
Poročnik Karl von Schauenberg	Janez Čemažar
Klaus, vrtnar pri županu	Franc Homan
Jean Gilson, učitelj	Jože Sever
Občinski tajnik	Janez Svovljšak
Sluga	Janez Zagar
Četovodja	Ivan Jemec
Nemški vojak	Janez Čemažar

Dogaja se v Belgiji v XX. stoletju.

Odrski mojster: Jože Eržen

Šepetalka: Marta Čelikova

Premiera februarja 1953
na odru SKUD Tone Siferer v Škofji Loki

*

Vstopnice so v predprodaji od četrтка dalje med 18. in 19. uro
pri gledališki blagajni in eno uro pred predstavo.

Prosvetno delo med gimnazijsko mladino

Gimnazija nima po svojem ustroju le naloge učiti dijake samo tistih panog znanosti, katere jim v praktičnem življenju služijo, ampak je njena velika naloga tudi v tem, da vzgoji mladince v konstruktivne člane naše socialistične družbe. Če to razčlenimo, pridemo do zaključka, da mora mladina v šoli dobiti takó za življenje potrebno znanje, kakor se mora na drugi strani vzgojiti v kulturne ljudi, ki bodo duševno živeli in se izživljali v katerikoli panogi lepih umetnosti. Samo na ta način lahko upamo, da bo mladina vstopila v življenje vsestransko pripravljena, to je, da bo na službenem mestu opravljala svoje delo v polno korist skupnosti in da se bo po opravljenem dnevnem poslu kulturno izživljala ter istočasno prenašala svoje znanje in pozitivna življenjska dogajanja na svojo okolico. Takim zahtevam ustrezno je postavljen tudi program dela za vse vrste naših šol, kar pa je posebej opaziti na podeželju, ki je odmaknjeno od kulturnega centra in kjer ne najdemo množice poklicnih kulturnih ustvarjalcev. Posebno tu se lahko mladina razvija v smeri javnega kulturnega nastopanja tako na šolskih kakor izvenšolskih prireditvah. Tu obstaja faktor, ki lahko prenaša v šoli pridobljeno znanje na širše množice, katerim taka šolska izobrazba ni bila dana. Sicer pa tudi že šolsko delo samo z obveznimi šolskimi deklamacijami, pripovedovanjem v »lepi besedi«, s pripravami za izvedbo šolskih proslav itd. navaja mladino k nastopanju na odru. K vsemu temu pa moramo dodati še vtise, ki jih dobiva mladina izven šole. Obiski raznih predstav in mogoče tudi koncertov, doživetja na ekskurzijah in tekmovanjih, pestro domačega življenja in izvirnost ljudskega humorja — vse to prekvašeno z znanstvenimi dognanji, katere je mladini dala šola, sili mladince in mladinke k ustvarjalnosti. Prirodna talentiranost in predvsem inklimacija posameznikov za te ali one panoge kulturnega življenja daje pogoje za duševno življenje mladine in za njeno kulturno izživljanje na zavodu ter za nastope izven zavoda.

Pod enakimi pogoji, ki so v večji ali manjši meri enaki na vseh zavodih, je že v času nižje gimnazije v Škofji Loki nastal literarni aktiv, ki je imel nalogo zainteresirati mladino za literaturo v reproduktivnem in produktivnem smislu. Njegov namen je bil tudi samoiniciativno pripravljati kvalitetne programe za

šolske in izvenšolske nastope ter izdajati šolski žepni časopis, ki naj bi prinašal članke o vsem, kar je posebno tipičnega za naš zavod. Tak časopis je v šol. letu 1947/48 sicer le enkrat izšel in je nato v letu 1951/52 spet zagledal luč sveta. Čeprav ta akcija ni bila nekaž konstantnega, je pa vendar pokazala impresije, katere si je mladina v teku let nabrala. V reproduktivnem delu svojega programa je mladina že v prvih letih prešla od običajnih deklamacij na množične, prešla je na dramatizacije raznih literarnih tekstov. S tem pa se je pokazala želja, da želi mladina naštvdirati in nastopati s pravimi gledališkimi igrami. Tako je bila ustanovljena na našem zavodu gledališka družina, ki je imela dramsko in lutkovno sekcijo. Prilčno enako je nastajalo glasbeno življenje na zavodu. Nastal je pevski zbor, ki ga je vodil tov. prof. Lipovšek in ki je bil sposoben že za kvalitetne nastope. V zadnjih letih pa je na zavodu nastala tudi tendenca ustanoviti šolski orkester. Tudi ta je nastala spontano, to je, mladina se je organizirala in ob priliki šolske akademije nastopila z narodnimi pesmimi. Nadaljnji razvoj tega je sicer zavrlo dejstvo, da ista mladina poseča glasbeno šolo, da ima tam svoj orkester in da vodstvu glasbene šole ni bilo ljubo, da bi ta ista mladina tudi še v gimnaziji vadila in nastopala. Pod takimi vplivi in pod vplivom nekega dijaka, ki je glasbeno sposoben, a bolj usmerjen v lahko glasbo, se je ta orkester sprevrgel v plesni orkester, ker se je pač več bavil s plesnimi komadi. Letošnje leto pa nam je ponovno pokazalo, da je tudi za resno glasbo mnogo razumevanja med našimi dijaki, kajti tov. prof. Škulj je na proslavi 29. novembra že nastopil z dolgim in kvalitetno zelo dobro pripravljenim programom. Najnovejša pridobitev na zavodu pa je plesna umetnost. Uvesti jo je nameravala že v prejšnjih letih tov. prof. Longyka Jelka, a tedaj še pogoji za to niso bili zreli. Tako je takrat ostalo le pri enkratnemu nastopu. Letos pa smo prišli do spoznanja, da se bo tudi tej panogi treba posvetiti, kajti dijačka V. razreda Hude Majda in Zherl Tone sta po lastni zamisli naštvdirala baletno točko, ki je nad pričakovanje dobro uspela in ki je imela precej kvalitetnih elementov. Prepričani smo lahko, da je med našo mladino še mnogo takih, ki se za to panogo zanimajo in ki bi pod dobrim vodstvom lahko postavili temelje tej smeri umetnostnega udejstvovanja.

Posebej bi še rad spregovoril o naši gledališki družini. Lutkovna sekcija sicer ne more pokazati kakega posebnega podviga in to baš zaradi tega, ker je v glavnem imela iste igralce kot dramska sekcija in je zato delala bolj takrat, ko je dramska sekcija poč-

Skupina gimnazijske igralske družine, ki je lani uprizorila Moliérovega »Namišljenega bolnika« s svojim vodjo prof. Koščem (levo spredaj) in ravnateljem prof. Hribernikom (desno spredaj) v sredi. (Foto Blaznik)

vala. Kljub temu pa moramo reči, da je dala nekaj dobrih predstav, s katerimi je tudi gostovala po dolinah. Omenili bi tu lahko predvsem igrico »Žogica — Nogica«, ki je vsekakor razveselila staro in mlado. Pričakujemo pa, da bo v kratkem spet zadihala in da bomo videli še mnogo dobrih lutkovnih predstav.

Največje možnosti za delo in tudi največ uspeha pa je vsekakor imela dramatska sekcija. Zaživela je v šolskem letu 1948/49, ko je naštudirala Lipahovo igro »Glavni dobitek«. Pod vodstvom tov. prof. Košče Franceta je igralska skupina, katero so takrat sestavljali dijaki-nižješolci, kar dobro razumela cilje slovenskega malomeščanstva in zato je izvajanje tudi dokaj dobro uspelo. Dijaki so s to igro tudi gostovali v Poljanah in jo nato še ponovili v škofji Loki. Ker so po tem letu takratni glavni igralci zapustili naš zavod in se podali deloma v Ljubljano deloma v Kranj, smo bili primorani skrbeti za nov igralski naraščaj. Povrnili smo se torej zopet h kratkim prizorčkom, katere smo na prireditvah vpletali med recitacije. Taki prizorčki so bili v letu 1949/50 »Za zadruho« in v letu 1950/51 »Sinji model«. Na tej osnovi smo v letu

1951/52 pričeli s temeljitim delom. Tov. prof. Košca France je zainteresiral mladino za šminkarski, igralski in režiserski tečaj. Na tem tečaju je s pomočjo tov. magistra Burdycha predelal osnovne elemente igralske umetnosti, tu so se tudi dijaki vadili ob raznih gledaliških prizorih, za konec leta pa so naštudirali Molièrovo komedijo »Namišljeni bolnik«. S to komedijo so z dobrim uspehom nastopili v Žireh in na Godešiču, izvajali pa so jo tudi v škofiji Leki, žal pred maloštevilnim občinstvom. Čeprav ni mogoče reči, da je bila igra brez napak, je bil pa vendarle viden dober napredek naše gledališke družine. Za leto 1952/53 so se dijaki pričeli zgodaj pripravljati in so 29. novembra nastopili z enodejanko Čehova »Snu-bač«, istočasno pa so dijaki I. B. razreda nastopili s prizorom iz partizanske igre »Ključ mora biti«. Že med tem, ko je gledališka družina pripravljala program za 29. november, pa je pripravljala nov resen nastop z igro »Stilmondski župan«, ki pa ne bo zadnja igra naše mladine v letošnjem letu.

Jože Eržen:

Stilmondski župan

V začetku prve svetovne vojne so Nemci vdrli čez belgijsko mejo in hoteli po belgijski zemlji priti v Francijo in do morja. Usmiljenja niso poznali. Klali in pobijali so brez povelj. Mnogi predpostavljeni so bili zaradi krutosti osovraženi od lastnih vojakov. Ob neki priliki pa so ti mnogo takih oficirjev pobili. Svoje ubojе so spretno zakrili, zaradi tega pa so okupatorji pobijali nedolžne talce, ropali mesta in jih požigali. Mnogokrat so pobili polovico mestnih prebivalcev.

V tem času je bil v Stilmondu, malem mestu belgijske Flandrije, ki leži 40 km severovzhodno od Bruslja, za župana Ciril von Belle. Vse svoje življenje in imetje je posvetil trtam, rožam in rastlinjakom. Živel je mirno s tremi otroci. Žena mu je pred par leti umrla, njegova najstarejša hčerka Isabela von Belle je bila poročena z Otonom Hilmerjem, sinom nemškega tovarnarja, starejši sin je v Kölnu študiral elektrotehniko, mlajši sin Floris pa je bil pri očetu doma. Vojna je prinesla konec mirnemu življenju. Oton je malo pred vojno napovedjo izginil pod pretvezo, da mu je zbolela mati. Župan ni pričakoval nič dobrega, niti malo pa ni slutil, da je Otona odpoklicala iz Belgije nemška vojska. V tem času pa se je Oton že vračal kot nemški vojak-okupator nazaj v Belgijo. Poslali so ga v Stilmond, ker je okolico dobro poznal.

Čudna pota poročnika Karla von Schauenberga so pripeljala župana pred zid. Ko so namreč Nemci zasedli mesto, je komandant odbral župana za talca. Karl von Schauenberg je bil med vojaki osovražen, ker jih je pestil kot pse. Nekoč je že ušel atentatorju, v Stilmond upa je vojakom vendarle uspelo, da so ga ubili. Zelo spretno so nato umor zakrili in obdolžili starega delovodjo Klausja, da je on ubil poročnika. Županu pa

Prizor iz gimnazijske predstave »Namišljenega bolnika«. Toinette — Metka Berčičeva, Argan — Peter Jamnik, gospod Diafoirus — Andrej Rihteršič, Tomaž Diafoirus — Jožef Eržen, Angelica — Andreja Čermeljova, Cléante — Jože Demšar. Foto Blaznik)

vest ni dovoljevala, da bi potrdil Klausovo krivdo. Raje je dal svoje življenje, kot da bi potrdil nedolžno žrtev.

V važnejših vlogah nastopajo:

župan Ciril von Belle je nepokvarjen, dober in do dna pošten. Lepo izkaže svojo naklonjenost meščanom in svojim uslužbencem. Teško mu je podpisati svojo smrtno obsodbo, toda raje stori to, kot da bi rekel nesrčno: Klaus je ubil poročnika, ubijte ga. Najlepša pa je pri njemu njegova ponižnost.

»Jaz nisem noben junak, marveč sem ubog človek.«

županova hčerka Isabela von Bella po svojem značaju ni povsem podobna očetu. Vse bi rada storila, samo da bi ohranila njegovo življenje. Je odločna, hkrati pa poslušna in izpolni zadnjo očetovo željo, da ne gre z njim v smrt, kakor se je bila zaklela. Razdvojena je: ne more biti žena in hči obenem. Moževo mišljenje je drugačno od očetovega in zato je mnogokrat v dvomih ali naj potrdi očetu ali možu.

»Oče, ne morem, tega ne bom nikoli zmogla.«

Miren in dober značaj **poročnika Otona Hillmerja** je vojna pokvarila. Ne more več delati tega, kar je bil obljubil. Rad bi pomagal ubogim prebivalcem Stilmonda, toda njegova vojaška in nemška zavest mu tega ne dovoljmeta. Tasta bi rad rešil smrti, toda ne zmore več izpolniti svojih prvotnih obljub in gleda le na kompromisno rešitev. Nazadnje pa se omehta in postane spet pravi Oton, njegova glavna briga je zopet Bella.

»Kakor hoče Bella.«

Floris, županov mlajši sin, je še otrok, toda njegova je že belgijsko nacionalna. Upira se vsemu, kar je nemško. Pozna že bridkost in ve kaj zahteva od njega oče. Ginjen je, ko odhaja oče na morišče, pokazati pa skuša dozorevajočo moštost, ki naj ga privede do zmage nad zatiralci. Sledi Belli, čeprav je zaradi moža ne more videti. Kar hočeta oče in Bella, hoče tudi on.

»Jaz pojdem tudi.«

Komandant baron major von Rochov je tipična pruska trdota, ki se upira groznji smrti, prošnjam in uporništvu, ki ga čuti v belgijskem ljudstvu. Njegova vest nosi stotine ubojev in pokoljev, ki jih je po svojem preizkušnem načinu dela on sam pripravil, izvrševali pa so jih drugi. Ve kaj najbolj prizadene človekova čustva in zato zahteva županovo smrt in nazadnje še to, naj Oton poveljuje vojakom, ki bodo streljali talca. Uživati hoče nad trpečo Bello, toda upreta se mu ona in Floris.

»Vašemu možu sem izkazal čast, da sem pri usmrtitvi poveljeval sam... in sedaj gospod poročnik, objemite svojo soprogo.«

Klaus je star delovodja, ki je z dušo in telesom zvest svojemu gospodarju in bi zanj žrtvoval celo najdražje, svoje življenje. Pošten, delaven in ponižen je celo takrat, ko hoče žrtvovati svoje življenje za župana.

»Takole sem mislil, gospod župan, Klaus, star si že in ker so te pač naši blizu umorjenega poročnika, bi bilo pač najbolje, da ne bi trdil, da ga nisi ti...«

Jean Gilson je belgijski učitelj, ki je pred Nemci pribežal v Stilmond. Ni se hotel udejniti svojemu gospodarju in je bežal pred nevarnostjo. Narodna zavest ga je gnala vedno naprej. Ranjen je, vendar se ne vda. Poleg vsega pa je precej radoveden in hoče vse uporabiti za svoj boj. Najbolj pa mrzi zatiralce svoje domovine.

»Nemec je in to je že dovolj.«

Občinski tajnik spoštuje svojega gospodarja, ker ve, kaj mu brez njega preti. Težko mu je, ko odhaja župan pred puške, toda pomagati ne more. Zgovoren je, vse kar ve, rad pove.

»Pravkar mi je Jean povedal, da jih vodi vaš zet gospod Oton.«

Manj važne osebnosti v igri so še poročnik Karel von Schauenberg, sluga, nemški vojak in četovodja.

Peter Jamnik:

Režiserjev zapisnik

Ob vsaki premieri kateregakoli dela vsaklo pozabi na vse težkoče, ki jih mora skupina nastopajočih premagati, da se usposobi za nastop. Gledalec, ki zasleduje potek dogajanj na odru, se največkrat niti ne vpraša, koliko truda in volje so vložili igralci v delo. Zato morda ne bo odveč, če podam kratko sliko skušenj in priprav za našo predstavo.

Kakor vsako leto, tako se je tudi letos med nekaterimi dijaki oglasila tiha želja, da bi kaj igrali. Na prvi pogled bi vsakdo maslil: »Kaj pa potem, pa igrajte!« Pa ni tako enostavno. Težko se je bilo zediniti, za katero delo se bomo odločili. Ko smo to prvo težavo premagali, se je pojavila druga: Kdo bo vodil režijo? — Spet je bilo težko dobiti dijaka, ki bi prevzel to odgovornost. Pa smo tudi tega našli. Sedaj pa nastopi režiser s svojimi igralci. Tu se šele začne prava drama — a ne na odru, ampak v učilnici pri vajah! Kakšni igralci neki in kakšen režiser! Vsi smo bili začetniki, a poguma smo imeli čez mero.

»Namišljeni bolnik«. 3. dejanje. Na sliki so dijaki: Metka Berčičeva (Toinette), Peter Jamnik (Argan), Andreja Čermeljeva (Angelica) in Jože Demšar (Cléante). (Foto Blaznik)

Ob koncu novembra smo se prvič sestali, da se pomenimo o delu o posameznih osebah in da smo razdelili vloge. Takoj za tem smo pričeli z rednimi bralnimi vajami. Prve vaje so minevale brez vidnih uspehov in skoraj bi bil obupal in vse skupaj pustil. Pa sem le zopet prijel za delo s še trdnejšo voljo, da moramo igrati. Ko bi ravno morali pričeti že z vajami brez partitur, pa mi prinese nekdo svojo vlogo nazaj, ki je bila prav ena izmed glavnih. Zaradi tega se je naš študij zavlekel. Končno sem vendarle dobil nekoga, ki je prevzel vrnjeno vlogo in se zelo potrudil, da nas je s svojim znanjem kmalu dohitel. Zopet smo pričeli z vajami, ki jih pa ni bilo malo. Pri vsaki vaji smo našli nekaj napačnega in znova je bilo treba popravljati, kar mnogim igralcem ni bilo po volji. Premostili smo tudi to oviro, pa se pojavi pred vrati 29. november, ki je zahteval za svojo proslavo razne kulturne točke, pri katerih so spet morali sodelovati isti dijaki kakor pri naši igri. Zato je naš študij zopet za nekaj časa zastal. Ko smo tudi to odpravili, smo morali pripraviti program za svečanost ob dozidavi betonske plošče na novem gimnazijskem poslopju. Tako smo imeli poleg našega glavnega načrta vedno še polno nepredvidenih ovir in je zato naše delo trpelo. Pri vsem tem pa se je še približal konec šolskega polletja in marsikdo zaradi pouka ni mogel tako prijeti za delo, kot bi bilo potrebno.

Toliko težav je bilo treba premagati, da smo končno prišli do cilja. Sedaj je ves trud za nami. Preostaja nam samo še zadnja vaja in nastop, ki nam bo prinesel zadoščenje ali pa razočaranje. Kljub velikim težočam pa moram reči, da so bili igralci, razen nekaj primerov, točni in disciplinirani. Če pregledam zapisnik, ki sem ga vodil za časa skušenj in preštejem vse ure, ki smo jih porabili za študij, jih naštejemo okrog 800. Vsekakor veliko. Če pa povem, da skoraj vsi igralci sodelujejo še v najmanj dveh ali treh krožkih, jim moramo priznati, da so žrtvovali skoraj vse svoje proste ure.

Tako sem na kratko podal sliko našega študija in mislim, da bo z uprizoritvijo »Stilmondskega župana« gimnazijska mladina doprinesla nov delež k dvigu kulture v škofji Loki.

Par besed o Sneguljčici

Letos za Novoletno jelko je pripravila gledališka družina našega društva svojemu občinstvu, zlasti mladini, kot lep novoletni dar uprizoritev Golijeve »Sneguljčice«. Bila je to pravzaprav ponovitev lani naštudiranega in po splošnem mnenju v pretečeni sezoni premalokrat igranega gledališkega dela. Prav zato in še iz nekaterih drugih razlogov se je režiserski svet odločil, da igro letos ponovi. Ker za ponovitve gledališki list ne izhaja, navajam nekaj podatkov, da ostanejo ohranjeni v gledališkem arhivu.

»Sneguljčica« je večno lepa pravljica o premaganem napuhu, zavisti in krutosti ter o zmagujoči dobroti, ljubezni in čistosti srca in duše, ki je in bo vedno ponovno osvajala srca in čustva gledalcev. Ko jo otrok prvič doživi in do takrat, ko se stavec v jeseni življenja posavlja od sveta — vedno z enako ljubeznijo rad prebira, gleda ali posluša pristrčno zgodbo o kruti kraljici-mačehi, o lepi in ubogi pastorki Sneguljčici, o gozdnih vilah in živalih, o sedmerih palčkih, pa o razbojnikih Fricetu in Fracetu, o lovcu, kraljeviču in drugih. Vsaka od nastopajočih oseb je tako pravilno postavljena na svoje mesto v zgodbi, da druga drugo dopolnjujejo in da prva brez zadnje ne bi mogla dati tega, kar mora prikazati in kot učinkuje.

Kot že rečeno, je bila letos uprizorjena »Sneguljčica« ponovitev lanske. Režirala jo je Poldka Stigličeva, ki je razen parih najnujnih izjem pozasedla posamezne vloge

z istimi igralci kot lani. V naslovni vlogi je nastopala Metka Berčičeva, kraljico je igrala Ivanka Oblakova, dvornega maršala Franc Finžgar, lovca France Goličič, Friceta Lovro Planina, Franceta Janko Trdina in kraljeviča Janez Zihlerl. Palčki so bili pionirji Andrej in Jože Goljar, Matjaž Hafner, Janez Kavčič, Lojze Podlogar, Peter Poljanec in Andrej Trdina. Kot dvorjani, dvorjanke in paž so nastopili starejši člani gledališke sekcije, spletične, snežinke, medvedke in zajčke pa so predstavljali dijaki nižje gimnazije in osnovne šole. Plesne snežinke je naštudirala Mima Baldermanova, balet solo je plesala mladinka Majda Hudetova. Originalno spremno glasbo k celotni pravljici je izvajal društveni orkester pod vodstvom Miška Gala. Sceno si je zamislil in jo izdelal Franc Finžgar z odrskim mojstrom Francem Kovačem, razsvetljava je bila v rokah Janka Trdine, suflirala je Anica Trdinova.

Ponovitve so popolnoma uspele. Igralci so zadovoljili, najuspešnejši pa so bili Sneguljčica (Berčičeva) in oba razbojnika (Planina in Trdina). Tudi tehnična izvedba je bila dobra. Igra je bila ponavljana sedemkrat in to štirikrat za mladino (poleg novoletne še zaključene predstave za škofjeloško osnovno šolo in gimnazijo ter za okoliške osnovne šole iz Reteč, Žabnice, Sv. Ožbolta in Gabrka) in trikrat za odrasle. Skupno z lanskimi je dosegla torej »Sneguljčica« v Loki 14 predstav, gledalci, stari in mladi, pa so ponovno zadovoljni zapuščali dvorano.

B.

Prosvetno delo pri nas...

škofjeloška bližnja in daljnja okolica, mislim na vasi v smeri proti Sorškemu polju pa tudi na one v obeh dolinah, je že od nekdaj poznana kot prosvetno izredno razgibana. Redki so na Slovenskem teritoriji, ki bi imeli toliko enot prosvetnega dela, kakor je to primer prav pri nas. Saj skoraj ni vasi v ravnini, v dolinah in po hribih, da ne bi imela svojega kulturnega ali podobnega društva, v čigar okviru se vaščani pozimi prosvetno izživljajo. To nam bo potrdil samo bežen pogled na delo društev v neposredni bližini Loke, ki spadajo pod mestni svet za prosveto. Kulturnoprosvetno društveno življenje se tu razvija, razen v SKUD Tone šiferer v mestu ter v Svobodi na Trati, še v treh prosvetnih in enem gasilskem društvu, medtem ko člani ostalih gasilskih društev sodelujejo s prosvetarji svojega kraja.

Stara Loka, ki je imela pred vojno več živahno delujočih prosvetnih skupin, po vojni vse do danes ni ustvarila organizirane oblike kulturnoprosvetnega dela. Storjeni so samo prvi poskusni koraki, da se osnujeta v okviru tamkajšnjega Gasilskega društva vsaj pevska in dramska sekcija. Za obe imajo zlasti mlajši Staro-Ločani veliko zanimanje in upajmo, da bosta čimprej zaživele. Doslej so pevci in posamezni igralci radi pomagali pri predstavah skudovega gledališča v Loki.

Močna prosvetna organizacija na vasi je IZUD Ivan Cankar pri Sv. Duhu. Moški pevski zbor je najštevilnejši v škofjeloškem okolišu in ima za seboj že številne koncerte. Delavna je tudi dramska sekcija, ki svoje številno občinstvo, ki je pretežno kmečko, uspešno vzgaja in vedri. Posamezni

igralci so že večkrat nastopili tudi pri loški gledališki skupini. Složno sodelujejo pri delu društva tudi gasilci iz Virmaš, ki snujejo celo šahovsko sekcijo. Dobro bi bilo, če bi o delu tega društva dobili ob priliki še podrobnejše podatke.

Že v zadnji številki lista smo priobčili pismo, ki govori o marljivem delu godešanskih amaterskih igralcev in glasbene skupine. Povedano naj bo še to, da skušajo spet poživiti folklorno sekcijo, ki je včasih menda tudi že nastopala.

Prav tako razgibano je tudi delovanje KUD Janko Krmelj v Retečah. Tamkajšnji prosvetarji so aktivni na dramskem, pevskem in glasbenem polju, smiselno pa uvajajo v delo tudi mladi naraščaj. Igralci so letos uprizorili že dve igri, »Domna« in »Žalujoče ostale«, pripravili pa bodo še »Zlatoroga«. Pred nedavnim so ustanovili tamburaški orkester, v katerem sodeluje samo mladina. Ta bo skupno z jazzom »Žabe« priredil v sezoni glasbeni koncert. Skušali bodo poživiti tudi pevski zbor, ki se je izkazal že lani na festivalu v Kranju, pa je začasno prenehal z delom. Krepak je mladinski pevski zbor. Pionirji so pripravili tudi igrice za Novoletno jelko in uprizorili pravljico »Mačeha in pastorka«. Poleg vse svoje delavnosti pa pripravljajo obnovitev medvojno porušenega prosvetnega doma, da jim ne bo treba več gostovati v gasilski dvorani na Godešiču.

Gornji bežni pogled v prosvetno delo loške bližnje okolice nam kaže torej močno razgibanost. Naloga Sveča za prosveto pri LOMO je, da nad delom bedi in ga pravilno usmerja v rast socialistične kulture.

*Z mesnimi izdelki vseh vrst
se priporoča*

MESTNA MESARIJA

Škofja Loka - Bitnje
Poljane

Gledališče pripravlja ...

Letos so člani gledališke sekcije našega društva doslej naštudirali tri dela, eno pa ponovili. Predstava gimnazijske dramske družine je že peta premiera v sezoni. Medtem pa študira skupina igralcev spet novo delo. Režiser **Jelo Janežič** je zbral ljudi okrog veseloigre loškega rojaka **Cvetka Golarja** »**Vdova Rošlinka**«. Vaje so v teku, premiera bo v prvi polovici marca.

Izven priprav društvenega gledališča študira vajeniška mladina, ki je zbrana v šoli učencev v gospodarstvu, pravljичno mladinsko igro **Frana Milčinskega** »**Mogočni prstan**«. Vodi jih režiser **Vinko Primožič**. Igra

bo pripravljena sredi meseca marca.

V tem času bo pričela z delom tudi skupina sodelavcev okrog operete, ki jo vsi ljubitelji našega gledališča že nestrpno in željno pričakujejo.

Skrivnost glasbenikov ...

Tiho, skoraj skrivnostno, da ne bi zvedel nihče razen sodelujočih, pripravljajo člani glasbene sekcije (orkester, solisti in še kdo!) svojo prireditev: **veder glasbeni večer**. Kdaj — to je še tajnost. Vsekakor pa v najbližji bodočnosti.

Izdaja SKUD Tone šifrer v škofji Loki. — Urednik: Branko Berčič.
Tiska Gorenjska tiskarna v Kranju — 4016 53